

Μάνα πρόξενος ζωής - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Πληθαίνουν οι αναπάντεχοι θάνατοι νέων ανθρώπων στους καιρούς μας. Παλαιότερα, αρρώστιες, πείνα και φτώχεια, πόλεμοι, κακουχίες έκαναν την οικογένεια και την κοινωνία να στερείται τους ανθούς της. Σήμερα, μία αυτοκαταστροφική μανία, ένα παιχνίδι με τον θάνατο χωρίς επίγνωση των ορίων μας κάνουν νέους ανθρώπους να φεύγουν πρόωρα. Δυστυχήματα με μηχανές και αυτοκίνητα, διαδικτυακά παιχνίδια που σε οδηγούν μεταξύ ζωής και θανάτου, βία, απροσεξία γίνονται οι αιτίες που οικογένειες θρηνούν. Και πολλοί αναρωτιούνται: πού είναι ο Θεός; Γιατί ανέχεται το άδικο ένα παιδί, ένας νέος, στον ανθό της ηλικίας του, χωρίς να προλάβει να δημιουργήσει, να χαρεί, να ζήσει, όπως τουλάχιστον βλέπουμε τη ζωή οι περισσότεροι, να φεύγει

πρόωρα;

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Αναπάντητο το ερώτημα. Κάποτε, στο «Γεροντικό», ο Μέγας Αντώνιος αναρωτιόταν ακριβώς για το ίδιο: γιατί υπάρχουν άνθρωποι που ζούνε πολλά χρόνια, κάποτε και χωρίς να το αξίζουν σύμφωνα με τα δικά μας ηθικά και κοινωνικά μέτρα, και άλλοι πρόωρα αποχωρίζονται τον κόσμο τούτο, άδικα, προξενώντας πόνο πολύ. Και άκουσε τη φωνή του Θεού να του λέει ότι δεν είναι προς το συμφέρον του να γνωρίζει τι έχει ο Θεός στον νου Του, τι επιτρέπει να συμβεί και γιατί. Η πίστη είναι η απάντηση.

Στην παράδοσή μας όμως έχουμε και ένα άλλο πρόσωπο, το οποίο υπάρχει για να μας παρηγορεί, να μας βοηθά σ' αυτό το αναπάντητο ερώτημα, σ' αυτές τις δυσερμήνευτες, κάποτε και ανερμήνευτες καταστάσεις, κυρίως γιατί θολώνει ο νους του ανθρώπου ή γιατί κάποιοι που πραγματικά δεν φταίνε να βιώνουν τέτοια μαρτύρια. Είναι η Υπεραγία Θεοτόκος, η Παναγία η Παραμυθία, η παρηγορήτρια δηλαδή, αυτή που ως μάνα που φέρνει στον κόσμο την όντως Ζωή, τον Χριστό, σαν να είναι αυτή που φέρνει ένα ζευγάρι ανθρώπων στον δρόμο τής από κοινού αγάπης, όπως γινόταν παλιά με τα προξενιά, σαν είναι η εκπρόσωπος, η πρόξενος του ουρανού στη γη, αποτελεί για όλους μας το πρόσωπο της αναφοράς μας στον πόνο, αλλά και στη χαρά.

Πέρασε τον πόνο η Παναγία του σταυρού και του θανάτου του Υιού και Θεού της. Άδικος κατά πάντα ο θάνατος για τον Χριστό. Μόνο ευεργεσίες και ιάσεις προσέφερε στους ανθρώπους. Έπρεπε όμως να επισυμβεί, διότι αλλιώς δεν θα σωζόμασταν. Δεν θα νικιόταν ο θάνατος και θα ήμασταν καταδικασμένοι στο σκοτάδι της μοναξιάς και της απελπισίας. Μετά τον θάνατο, ήρθε η ανάσταση της φύσης μας στο πρόσωπο του Χριστού. Όμως ο θάνατος είναι θάνατος. Είναι λύπη. Είναι αποχωρισμός. Και η Παναγία τον έζησε σαν ρομφαία στην καρδιά. Και γι' αυτό μας νιώθει. Προσεύχεται. Παρηγορεί με την ελπίδα της αναστάσεως. Και μας υποδεικνύει, μέσα από το περιβάλλον, τις περιστάσεις, άλλους ανθρώπους ότι το χρέος μας είναι να μη νικηθούμε από τον πόνο του θανάτου, αλλά να καταστήσουμε τη λύπη και το πένθος αγάπη. Δεν μπορούμε να αντικαταστήσουμε αυτούς που φεύγουν, μπορούμε όμως να αναπληρώσουμε τον καημό με την αγάπη, για όσους και για όσο γίνεται.

Γι' αυτό και η κοίμηση της Παναγίας δεν είναι λύπη, αλλά χαρά, Πάσχα του καλοκαιριού. Γιατί φεύγει από τον κόσμο αυτόν, βιώνοντας και η ίδια την θνητότητα ως το τέλος, όμως ο θάνατος γίνεται μετάσταση και του σώματος,

πρόγευση και εμπειρία της αναστάσεως όλων μας. Γι' αυτό και η Παναγία είναι δίπλα στον Χριστό. Μας βλέπει. Μας ακούει. Μας νιώθει. Χαίρεται με τη χαρά μας και παρακαλεί με τη λύπη μας. Πρόξενος ζωής και για μας, ας απευθυνόμαστε σ' αυτήν με την προσευχή και την εμπιστοσύνη να βρίσκουν οι δικοί μας άνθρωποι, ανεξαρτήτως ηλικίας που φεύγουν, τη χαρά και το φως του Χριστού και μαζί της.

Πηγή: pemptousia.gr